𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂.

𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧. 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑌿𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵 । 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵॥ ௧॥

౧. ఓమిత్యేతదక్షరమిదం సర్వంతస్యోపవ్యాఖ్యానంభూతంభవద్ భవిష్యదితిసర్వమోంకారఏవయచ్చాన్యత్ త్రికాలాతీతంతదప్యోంకారఏవ॥ ౧॥

(ப-ம்.) 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - யெல்லாவுலகமும், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓமென்று சொல்லப்படுகிற, 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இந்த, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 - எழுத்து. 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்தயெழுத்திற்கு, 𑌉𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 - விரிவானபொருள், (𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது.) 𑌭𑍂𑌤𑌂 - சென்றது, 𑌭𑌵𑌤𑍍 - நிகழ்கிறது, 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍 - வருவது 𑌇𑌤𑌿 - என்கிற, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாவுலகமும், 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵 - ஓமென்கிற எழுத்தாலே, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂 - மேற்கூறிய மூன்று காலங்களிலு மடங்காத, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 - வேறாகிய, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொருவஸ்துவிருக்கிறதோ, 𑌤𑌦𑌪𑌿 - அந்தவஸ்துவும், 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵 - ஓமென்னும் எழுத்துதான்.

𑌸𑌂-𑌸𑌾. இவ்வுபநிஷத்து ப்ரணவத்யாநவிதிகூறுகின்றது. ஸகலவஸ்துக்களையும் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கு ஓங்காரமே காரணமாகையாலும் யெல்லாப்பொருள்களுக்கும்ப்ரம்மமே இடமாகையாலும்பொருள்களும்பெயரும் ஒன்றாகையாலும் ஓங்காரத்தின் பொருளும் பிரம்மமாகையாலும் ஓங்காரமே யெல்லாப்பொருள்களும் என்று சொல்லப்படுகிறது.'இவ்வாறே' எல்லாப்பொருளு மோங்காரமே, இவைமுதலிய வேதங்களைக் கண்டுகொள்வது.

𑌪𑌾-𑌸𑌾. இந்த மாண்டூக்யத்தி லோங்காரோபாஸநத்தை விதிக்கின்றது. நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட ப்ரணவத்தை நான்குபாதங்களோடு கூடின ப்ரம்மமாக தியானிக்கச்சொல்வதற்கு இந்தப் பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. ப்ரணவத்தில்நின்றும் உண்டான வ்யாஹ்ருதிகளில்நின்றும் உண்டாகிய வேதங்களைக்கொண்டு இப்புவனங்கள் படைக்கப்பட்டதாதலால் இவ்வுலகங்களை ஓங்காரமென்று சொல்லுகிறது. அப்ப்ரணவத்தை தியாநிக்கவேண்டியவிதிகள் விரிவாய்சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வுலகங்கள் ஓம் என்றுசொல்லப்பட்ட அக்ஷரமே என்று, அதின்விரிவுகள்சொல்லப்படுகின்றன. மூன்று காலங்களிலும் வேறுபாடில்லாததும் மேற்கூறியகாலங்களில் அடங்காமலிருப்பதும் மேற்கூறிய ப்ரணவமே.

௨. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍋𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍॥ ௨॥

౨. సర్వం హ్యేతద్ బ్రహ్మాయమాత్మా బ్రహ్మసోయమాత్మాచతుష్పాత్॥ ౨॥

(ப்-ம்.) ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவஸ்துக்களும், ப்ரஹ்மஹி - பிரம்மம்தான், அயம் - இந்தப்ரணவம், ஆத்மா - ஆன்மாவான, ப்ரஹ்ம - பிரமம். ஸோயம் - முன்கூறியஇந்த ஆத்மா - ப்ரஹ்மமானது, சதுஷ்பாத் - நாலுபாதங்களையுடையது.

ஸம்-ஹா. மேல் ப்ரணவரூபமென்று சொல்லப்பட்ட யெல்லாவுலகங்களும் பிரமமே. இத்தால் மேற்கூறிய ப்ரணவமும்ப்ரம்மமும் ஒன்றென்று சொல்லிற்ருயிற்று. இஜ்ஜீவனும் அந்தப்ரம்மந்தான். முற்கூறிய ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம் நாலு பாதங்களையுடையது. இதில்கீழ்மூன்றுபாதங்களையறிந்து நாலாவதுபாதத்தை யறியவேண்டியது. கீழ் மூன்றுபாதங்களும் நாலாவதுபாதத்தை யறிவதற்குக்காரணம் நாலாவது பாதம் யெல்லாராலும் அறியவேண்டியது.

ரா-ஹா. ஸர்வரூபமான ப்ரம்மம் ஓங்காரமேயாம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ஸர்வரூபியான ப்ரம்மமென்கிற நினைவுவரவேணு மென்றவாறு. ப்ரணவமாக தியானிக்கச் சொன்ன பிரம்மம் நாலுபாதத்தோடுகூடியது. அதாவது ப்ரணவத்தை நாலுபாதங்களையுடையதாகச் சொல்லப்போகின்றமையால் நாலுபாதங்களையுடைய ப்ரணவத்தை நாலு பாதங்களுடைய ப்ரம்மமாக தியானிக்கவேண்டு மென்றபடி. ப்ரம்மத்தினுடைய நாலு பாதங்களிவை என்பது மேலேவிளங்கும். மேல்கூறிய யெல்லாவஸ்துக்களிலும் நிறைந்தது, பிரமன்முதலிய ஜீவர்களிலும் நிறைந்திருப்பது மேற்கூறியப்ரம்மமே. அந்த ப்ரம்மம் நான்குபிரிவுகளோடு கூடியது.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி ப்ரதமகண்ட:.

அத மாண்டூக்யோபநிஷதி த்விதீயகண்ட:.

௧. ஓம் ஜாகரிதஸ்தாநோ பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ: ஸப்தாங்க ஏகோநவிம்ஶதிமுக: ஸ்தூலபுக் வைஶ்வாநர: ப்ரதம: பாத:॥ ௩॥

౧. ఓం జాగరితస్థానో బహిఃప్రజ్ఞః సప్తాంగ ఏకోనవింశతిముఖః స్థూలభుక్ వైశ్వానరః ప్రథమః పాదః॥ 3॥

(ப்-ம்) ஜாகரிதஸ்தாந: - விழிக்குமிடத்திலிருப்பவனையும், பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ: - உருவம்முதலியதில் அறிவையுடையவனையும், ஸப்தாங்க: - ஏழுஅங்கங்களோடுகூடினவனையும், ஏகோநவிம்ஶதிமுக: - பத்தொன்பதுமுகங்களோடுகூடியும், ஸ்தூலபுக் - உருவம்முதலியதை யநுபவிக்குமவனுமாகிய, வைஶ்வாநர: - யெல்லாஜனங்களையும் நியமிக்கின்றமையால் வைஶ்வாநரனென்றுபெயர்கொண்டவன், ப்ரதம: பாத: - முதல்பாதம்.

ஸம்-ஹா. விழித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாய் தன்னை யொழிந்த வஸ்துக்களை அறியுமவனாய் சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி நெருப்பு இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் முகம் என்கிற ஏழு அங்கங்களோடு கூடினவனாய் அறியும் புலன்கள் ஐந்தும் அறியாப் புலன்கள் ஐந்தும் பிராணன்முதலிய ஐந்துவாயுக்களும் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்கிற நான்கும் ஆகபத்தொன்பது முகங்களையுடையவனாய் சத்தம் முதலியவைகளை அறியும் தன்மையுள்ளவனாகிய ஜீவரூபியானவன் முதல்பாதம்.

ரா-ஹா. விழித்திருக்கும் ஜீவனுக்கதிகாரியாயும் உருவம்முதலியதை யறியும் தன்மையுள்ளவனும் சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் என்கிற ஆறும் ஜீவனுமாகிய ஏழு அங்கங்களையுடையவனும் மேற்கூறிய பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனும் உருவம்முதலியதை யநுபவிக்குமவனுமான அநிருத்தன் என்கிற பெயர்கொண்ட வைச்வாநரன்முதல்பாதம் என்றுபொருள். கண்ணிலிருக்குமவனும் புறம்பானவஸ்துக்களை யறியுமவனும் நாலுகைகள் இரண்டுகால் துதிக்கை ஒன்று ஆக ஏழுஅங்கங்களை யுடையவனும் பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனு மிருக்கிற வைச்வாநரன் முதல்பாதம். என்றும் சொல்லுவர்.

உ. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃‖ ௪‖

2. స్వప్నస్థానోఽన్తఃప్రజ్ఞస్సప్తాంగ ఏకోనవింశతిముఖః ప్రవివిక్తభుక్తైజసోద్వితీయఃపాదః॥౪॥

(ப-ம்,) 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌃-ஸ்வப்நத்துக்கதிகாரியாயும். 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - மனதாலறியும்தன்மை யுள்ளவனும், 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑌃 - ஏழங்கங்களை யுடையவனும், 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌮𑍁𑌖𑌃 - பத்தொன்பது முகத்தையுடையவனும், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌭𑍁𑌕𑍍 - அயலாரறியாமல் தான்மட்டும் அனுபவிக்குமவனுமான, 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃-தைஜஸன், 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃- இரண்டாவதுபாதம்.

ஶம்-ஹா. ஒருவஸ்துக்களையும் அறியாமல் ஒளிமாத்திரத்தால் அறியத்தக்க அறிவினால்அறியக்கூடிய தைஜஸன் இரண்டாவதுபாதம். முன்பாதத்தில்வெளியில்உள்ளஉருவம்முதலிய வஸ்துக்களை யறிகிறதாகையால் ஸ்தூலபுக் என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது பாதத்தில் த்ருதிமாத்திரமாயிருந்த அறிவை யறிகிறதாதலால் ப்ரவிவிக்தபுக் என்று சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஹா. ஸ்வப்நாவஸ்தையை யடையும் ஜீவனுக் கதிகாரியாயும் ஸ்வப்நத்தில் வேறுமனிதர்களால் அறியப்படாத நுட்பமானபொருள்களை வெளிச்சம்போல்அறிவித்தலால் தைஜஸனென்று பெயர்கொண்ட ப்ரத்யும்நன் இரண்டாவது பாதம். என்றுபொருள். கழுத்திலிருக்குமவனாய் ஆதலால் தைஜஸன் என்று பெயர்கொண்டவன் ஆன்மாவுக்கு இரண்டாவதுபாதம் என்றுரைப்பாருமுளர்.

௩. 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨 𑌏𑌕𑍀𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨 𑌏𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌭𑍁𑌕𑍍 𑌚𑍇𑌤𑍋𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃 ‖ ௫ ‖

3. యత్రసుప్తోనకంచనకామంకామయతేనకంచన స్వప్నంపశ్యతితత్ సుషుప్తం సుషుప్తస్థానఏకీభూతఃప్రజ్ఞానఘనఏవానందమయోహ్యానందభుక్ చేతోముఖఃప్రాజ్ఞస్తృతీయఃపాదః॥౫॥

(ப-ம்.) 𑌯𑌤𑍍𑌰 - எந்தவிடத்தில். 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 - உறங்கினவன், 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌂- ஒருவஸ்துவையும், 𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 - ஆசைப்படுகிறதில்லையோ, 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂- ஒரு கனவையும், 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறதில்லையோ, 𑌤𑌤𑍍 - அது, 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌂 - ஸுஷுப்தம் என்று பெயர்கொண்டது. 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 - மேற்கூறிய ஸுஷுப்தஸ்தாநத்தில், 𑌏𑌕𑍀𑌭𑍂𑌤𑌃 - ஒன்றாயிருக்குமவனாய்,

ப்ரஜ்ஞாநகந - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய், ஆநந்தமய: - ஆநந்தஸ்வரூபியாய், ஆநந்தபுக் - ஆநந்தத்தை யனுபவிப்பிக்குமவனாய், சேதோமுக: - மனதாலறியத்தக்கவனான, ப்ராஜ்ஞ: - ப்ராஜ்ஞனென்கிறபெயர்கொண்ட ஸங்கர்ஷணன், த்ருதீய: பாத: - மூன்றாவதுபாதம்.

ஸம-ஹா. மேற்கூறிய ஸுஷுப்த ஸ்தாநத்தையுடையவனாய். த்வைதத்தைவிட்டு பிரிவில்லாத ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய் விஷயங்களை யறிகிறதாலுண்டான ஆயாஸமில்லாதவனாய், அறிவை முகமாகவுடையவனான ப்ராஜ்ஞன் மூன்றாவதுபாதம்.

ரா-ஹா. ஜனங்களின் ஸுஷுப்திக்கே யிடமாயும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாயும் ஸுஷுப்திகாலத்தில் உண்டான ஆநந்தத்தை விளக்குமவனாயும் நிர்மலமானமனதாலறியக்கூடியவனுமான ப்ராஜ்ஞன் என்கிற ஸங்கர்ஷணன் மூன்றாவதுபாதம். ஹ்ருதய கமலத்தி லிருப்பவனாயும் மேலிரண்டுபாதங்களில்சொல்லிய வைச்வாநர தைஜஸர்களோடு ஜ்ஞாநாநந்தங்களால் ஸமானனாயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபியாயும் ஆநந்தஸ்வரூபியாயும் ஆநந்தத்தையனுபவிப்பிக்குமவனாயும் ஜ்ஞாநத்தையே யெல்லாவுருபாக உடையவனாயும் வெளியுருவங்களை தோற்றுவிக்காமையால் ப்ராஜ்ஞனென்கிற பெயர்கொண்டவன்மூன்றாவதுபாதம்.

௪. ஏஷ ஸர்வேச்வர ஏஷ ஸர்வஜ்ஞ ஏஷோऽந்தர்யாம்யேஷ யோநி: ஸர்வஸ்ய ப்ரபவாப்யயௌ ஹி பூதாநாம் ॥ ௬ ॥

౪. ఏష సర్వేశ్వర ఏష సర్వజ్ఞ ఏషోఽన్తర్యామ్యేష యోనిః సర్వస్య ప్రభవాప్యయౌ హి భూతానామ్॥

(ப்-ம்.) ஏஷ: - இந்தப்ராஜ்ஞனென்று பெயர்கொண்டவன், ஸர்வேச்வர: - சகலத்திற்கும் ஈசுவரன், ஏஷ: - இவன், ஸர்வஜ்ஞ: - சகலத்தையும், அறிந்தவன், ஏஷ: - இவன், அந்தர்யாமீ - உட்புகுந்து நடத்துகிறவன், ஏஷ: - இவன், ஸர்வஸ்ய - சகலத்திற்கும், யோநி: - காரணம், ஏஷ: - இவன், பூதாநாம் - பிராணிகளுக்கு, ப்ரபவாப்யயௌ ஹி - பிறப்பும் இறப்பும்.

ஸம-ஹா. பேதப்பட்டுப் புலப்படும் வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் சுத்தஸ்வரூபனான இவனே ஈசன். இவனே மனிதர்முதலிய பேதங்களையுடையவனாய் யெல்லாவஸ்துக்களையும் அறிகிறவன். இவனே யெல்லாவஸ்துவையும் உட்புகுந்து நடத்துகிறவன். இவனே யெல்லாவற்றிற்கும் காரணம். ஆதலால் பிராணிகளுக்கு பிறப்பும் இறப்பும் இவனே.

ரா-ஹா. முன்சொன்ன குணங்கள் மூன்று பாதங்களுக்கும் பொதுவாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு பாதங்களிலும் கூறப்பட்டகுணங்களோடு தியானம் செய்வதற்காகவே மூன்றிலும் குணங்களோதப்படவில்லை. இப்பாதத்தில் நாலுபாதங்களுக்கும் பொதுவான குணங்களைச் சொல்லுகிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

மேற்கூறிய சப்தார்த்தம்போலவே கருத்து.

௫. நாந்த:ப்ரஜ்ஞம் ந பஹி:ப்ரஜ்ஞம் நோபயத:ப்ரஜ்ஞம் ந ப்ரஜ்ஞாநகநம் ந ப்ரஜ்ஞம் நாப்ரஜ்ஞம் । அத்ருஷ்டமவ்யவஹார்யமக்ராஹ்யமலக்ஷணமசிந்த்யமவ்யபதேச்யமேகாத்மப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே ஸ ஆத்மா ஸ விஜ்ஞேய: ॥ ௭ ॥

౭. నాన్తఃప్రజ్ఞం న బహిఃప్రజ్ఞం నోభయతఃప్రజ్ఞం న ప్రజ్ఞానఘనం న ప్రజ్ఞం నాప్రజ్ఞమ్ । అదృష్టమవ్యవహార్యమగ్రాహ్యమలక్షణమచింత్యమవ్యపదేశ్యమైకాత్మ్యప్రత్యయసారమ్ । ప్రపంచోపశమం శాంతం శివమద్వైతం చతుర్థం మన్యంతే స ఆత్మా స విజ్ఞేయః ॥ ౭॥

(ப - ம்.) அந்தஃப்ரஜ்ஞம் ந - ஸ்வப்நஜ்ஞாநமில்லாததும், நபஹிஃப்ரஜ்ஞம் - ஜாகரதசையில்லாததும், நஉபயதஃப்ரஜ்ஞம் - இவ்விரண்டுமில்லாததும், நப்ரஜ்ஞாநகநம் - அஜ்ஞாநப்ரஜ்ஞையில்லாததும், நப்ரஜ்ஞம் - ப்ராஜ்ஞ ஸ்வரூபத்தில் வேறானதும், நஅப்ரஜ்ஞம் - ஸமஸ்தருக்கும் ஜ்ஞாநத்தைத்தருவதும், அத்ருஷ்டம் - கண் முதலிய இந்திரிய ஜ்ஞாநத்திற்கு கோசரமாகாததும், அவ்யவஹார்யம் - வாகிந்திரியத்தின் வ்யாபாரத்திற்கு எட்டாததும், அக்ராஹ்யம் - பாணீந்திரியத்திற்குப் பிடிபடாததும், அலக்ஷணம் - அநுமாநப்ரமாணத்திற்கும் தெரியாததும், அசிந்த்யம் - இஃதென்று சொல்லமுடியாததும், அவ்யபதேச்யம் - இப்படிப்பட்டதென்று நிச்சயிக்கப்படாததும், ஐகாத்ம்யப்ரத்யயஸாரம் - ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமுடையதும், ப்ரபஞ்சோபசமம் - ஸங்கர்ஷணாதி அவதாரங்களுக்குலயஸ்தாநமாகியதும், சாந்தம் - பசிதாஹ முதலியவைநீங்கியதும், சிவம் - ஜந்மஜரை முதலியவையில்லாதமங்கள ரூபமாகியதும், அத்வைதம் - ஒப்பில்லாததுமான வாஸுதேவ ஸ்வரூபத்தை, சதுர்த்தம் - நான்காவது ரூபமாக, மந்யந்தே - எண்ணுகிறார்கள். ஸஃ - அந்தவாஸுதேவன், ஆத்மா - ஸர்வந்தர்யாமீ ஸஃ - அந்த வாஸுதேவன், விஜ்ஞேயஃ - அறியத்தக்கவன்.

ஸம்-ஹா. நான்காவது பாதம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேல் இத்துரீய ப்ரம்மத்தில் சப்தங்களுக்கு வ்ருத்தி யில்லாமையால் ஒரு பதத்தாலும் சொல்லப்படாதென்று நிர்விசேஷமென்று ரூபித்துச் சொல்லப்போகிறது. நிர்விசேஷத்தில் சப்தங்களுக்கு வ்ருத்தியில்லையன்றோ. அப்படியாகிலது சூந்யமேயாமென்கிற ஸந்தேஹம் வாராது நீங்குவதற்கு, பொய்யான எல்லா ப்ரபஞ்ச மயக்கங்களுக்கு மதிஷ்டானமாயொன்றிருத்தல் வேண்டுமானதால் இந்த ப்ரம்மம் சூந்யமல்ல ; ஈய்யத்தை வெள்ளியென்றும் கயிற்றைப் பாம்பென்றும் தூணைப் புருஷனென்றும் கானலைத் தண்ணீரென்றும் மலைக்கும்போது வெள்ளி பாம்பு முதலியவை பொய்யானாலும், அவைமுதலிய ப்ரமங்களுக்கு, அதிஷ்டாநமாகிய ஈய்யம, கயிறு, தூண், கானல் இவை முதலானவஸ்துக்கள் சூந்யமின்றி யிருப்பதுபோல இந்த ப்ரபஞ்சாதிஷ்டாநமாகிய ப்ரம்மமும்சூந்யமாகாது. அப்படியாயின் ஸவிசேஷமே யாமென்றும் சொல்ல வழியில்லை. வாஸ்தவத்தில் குடமுதலியவை தண்ணீருக்கிடமாவதுபோல ப்ரம்மமும் வாஸ்தவத்தில்ப்ராணுதி ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸ்தாநமாகிலன்றோ ஸவிசேஷமாகலாம் அவ்வாறு இல்லையன்றோ. சிப்பையில் வெள்ளிபோல ப்ரபஞ்சம் தோற்றுவதே யன்றி ஸத்யமல்ல வன்றோ. விசேஷங்கள் மெய்யாகிலன்றோ ப்ரம்மம் ஸவிசேஷமாகலாம். அபரமார்த்தமாகையாலேஅஸத்தான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பரமார்த்தமாகையாலே ஸத்தான ப்ரம்மத்திற்கும், ஸம்பந்தம் வாஸ்தவமாகுமோ ; ஆகையால் ஸவிசேஷமாகாது. ஆகையால் சப்தத்தால் சொல்லப்படாது. வஸ்து ஸம்பந்தமுடைய பொருளையே யன்றோ சப்தம் கூறுகின்றது. ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தம் வஸ்து வல்லவென்று ரூபித்திருக்கின்றது. வேறு ப்ரமாணங்

களுக்கு கோசரமாகாமையாலும் பசு முதலிய வற்றைப்போல் சப்தகோசரமன்று.
சமையற்காரனைப்போல் கிரியையுடையது மல்லாமையாலும் சப்தத்தால் சொல்லப்ப
டாது. வஸ்திரம் முதலியவைபோல வெளுப்பு முதலிய ரூபமில்லாமையாலும் சொல்
லுக்கு விஷயமாகாது. இவ்வாறு பயனில்லாதிருப்பதால் முயற்கொம்புபோல் பொய்
யென்று சொல்லவழியில்லை என்று முன் ரூபித்துச்சொன்னோம். அன்றியும், இந்த ப்ர
ம்மஸ்வரூபத்தை யறிவதினால் இந்த விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும். ஈயந்தெரிந்
தால் வெள்ளியாசை நீங்குவதுபோலவே யென்க. இந்த துரீய ப்ரம்மஸ்வரூப ஜ்ஞாநம்
வந்த பின் அவித்யை முதலிய தோஷங்களுக்கிடமில்லை யன்றோ. இந்த ஜ்ஞாநம் வருவ
தற்குக் காரணமில்லை என்னும் குறையில்லை. உபநிஷத்துக்களெல்லா மிதற்கே யிருக்கி
ன்றன வாகையாலென்க. அவையாவன தத்வமஸி முதலியவை. இப்படிப்பட்ட ஆத்
மாவைச் சதுஷ்பாத் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வாத்மாவின் அவித்யையினால்
வந்த அபரமார்த்தமாகிய கயிற்றில் தோற்றிய ஸர்பம்போலனவாகிய மூன்று பாதங்களி
னுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரபஞ்ச வ்ருக்ஷத்திற்கு முளைபோல்வதென்று சொல்லி இப்
போது, பரமார்த்த ஸத்ய ஸ்வரூபத்தை கயிற்றைப்போல் அதிஷ்டாநமென் றறியு
மாறு, ப்ரமஸர்பம்போன்ற மூன்று பாதங்களையும் நீக்கிச்சொல்லுகிறது நாந்தஃ
ப்ரஜ்ஞம் என்கிற இந்த சுலோகம். நான்கு பாதங்களின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்
லவே, கீழ்ச்சொல்லிய மூன்று பாதங்களிலு மின்னான்காவது பாதம் வேறாயதெ
ன்று விளங்குகின்றமையால் அவைகளிலிதை வேறென்று சொல்வதில் பயன் யாதெ
னில், பாம்பல்ல வென்பதினால் கயிறென்றறிவிப்பதுபோல இவ்வாறு கூறுவதினால்
சுயரூபமறியப்படுகின்றமையாலும் நிர்விசேஷப் பொருளை விதிகொண்டு கூறமுடியா
மையாலு மென்றறிக. அன்றியே இம்மூன்று பாதங்களோடு இந்நான்காவது பாதத்
திற்கு ஐக்யம் தோற்றுவது மிதற்குப்பயன். இம்மூன்றவஸ்தைகளை யுடையதில் துரீ
யம் வேறாயின், நிர்விசேஷமான அத்துரீயத்தை யறிவதற்குபாய மில்லாமையயால்,
சாஸ்த்ரோபதேசம் வீணாவதோடு சூந்யவாதம் செய்தாப்போலாகும். கயிற்றில் பாம்பு
முதலிய ப்ரமம்போல் விகல்பிக்கப்படுகிற மூன்றவஸ்தைகளிலு மாத்மா ஒருவனாயின்
அவ்வவஸ்தைகளை நீக்குகின்ற ப்ரமாணத்தால் அப்போதே அநர்த்தகாரணமாகிய ப்ர
மப்ரபஞ்சம் முடிந்துபோகையால் பயன்கை புகுந்த தென்று துரீயத்தை யறிவதற்கு
மடைவதற்கும் வேறு ப்ரமாணத்தையாவது உபாயத்தையாவது தேடவேண்டியதில்லை.
அஜ்ஞாநம் நீங்கின பின்னு மறியவேண்டியவை யுண்டென்றும் அவைகளில் ப்ரமாணம்
செல்லுகிற தென்றும் சொல்பவர், சேதிக்கவேண்டிய பொருள் வேறுபட்ட பின்னும்
சேதிக்கவேண்டிய பொருளுண்டென் றுரைப்பாரோ டப்பர். பொருளையு மிருளையும்
வேறாக்குவதற்கென்று ப்ரவர்தித்த பரமாணம் எப்போதுவிரோதியான இருளைக்கழிக்கு
மோஅப்போது பொருளறிவு மிடையிலிசைகின்றது. பொருளறிவு ப்ரமாணத்தின் பயன
ன்று. இதற்கு முன் கூறியதே திருஷ்டாந்தம். இவ்வாறே யிங்கு மாத்மாவி லேற்றப்
பட்டிருக்கிற அவித்யையினால் காண்கிற அந்தஃ ப்ரஜ்ஞத்வம் முதலிய அவஸ்தைகளை
விட ஆத்மஸவரூபத்திற்குள்ள விவேகத்தைக் காட்டவந்த ப்ரமாணத்தாலதற்கு விரோ
தியான அவ்வவஸ்தைகள் நீங்குவதைவிட ஆத்மவிஷயத்தில் வேறு பயனில்லையன்றோ.
"அறிந்தபோது பேதமில்லை, என்கிற சுருதியின்படி இவ்வவஸ்தையை நீக்கி யறிந்த
போதே ஸகலபேத ப்ரம ப்ரபஞ்சமுமொழிந்து விடுமன்றோ. தத்வஜ்ஞாநமும் பேத
நிவ்ருத்தி ஸமயத்திலேயே நாசத்தை யடையும். அன்றேல், தத்வஜ்ஞாநமாகிய பேதம்
தங்கி நிற்கையால் அதுநீங்கவழியில்லை. வேறு ஜ்ஞாநமதைப் போக்கில், அதைப்போக்க
மற்றொரு ஜ்ஞாநம் வேணுமென்ற நவஸ்தை வருமென்க. அவ்வாறாயின் த்வைதம் நிவ்
ருத்தியாது. ஆகையால் பேதநிஷேதம் செய்கிற ப்ரமாணஸம காலத்தில்தானே ஸமஸ்

தாநர்த்தங்களும் கழியுண்ணுமென்பது ஸித்தமாயிற்று. ஆகவே, விச்வதேஜஸாதி ஸம ஸ்தபேதநிஷேதம் செய்யப்படுகிறது. தோற்றுகிறவஸ்துக்களை இல்லை என்பதெவ்வா றெனில் ஒருபோது தோற்றி மற்றொருபோது தோற்றாமையா லென்றறிக. ஆயின் ஜ்ஞாநமும் ஸுஷுப்தியில் தோற்றாமையால் சூந்யமென வேண்டுமெனில் அப்போ தும் ஜ்ஞாநம் தோற்றிக்கொண்டே நிற்கின்றது. "நவிஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர்விபரிலோ போவித்யதே" ஜ்ஞாநம் எப்போதும் தோற்றுமென்று ச்ருதி சொல்லுகின்றமையா லிதுஸ்பஷ்டம், ஆகையா லத்வைதமாக ஆத்மதத்வத்தை யறியவேணும்.

ரா-ஹா. விச்வதைஜஸ பிந்நமாய், ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்திலிருக்கும் ப்ராஜ்ஞஸ்வ ரூபத்தில் வேறாய் ஸர்வஜ்ஞத்வம்முதலிய குணங்களோடு கூடியதாய் பாஹ்யேந்திரியங் களுக்கு கோசரியாததாய் கர்மேந்திரியம் ஜ்ஞாநேந்திரியம் இவைகளுக்கு மவிஷயமாய் அநுமாநப்ரமாணத்தாலு மறியப்படாததாய் இஃதித்தகையதெனச் சித்திக்க முடியாத தாய் ஆத்மஜ்ஞாந மாத்ரகோசரமாய் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களுக்கும் லயஸ் தாநமாய் "ஏதந்நாநாவதாராணாம்நிதாநம்பீஜமவ்யயம்" என்று எல்லா அவதாரங்களுக் கும் மூலகாரணமாகையாலே சாந்தமாய் மங்களஸ்வரூபமாய், தன்னோடொத்த பொ ருளில்லாததாயிருக்கின்ற வாஸுதேவமூர்த்தியை நான்காவதாக நினைக்கிறார்கள். ஆகை யால் சுருதி சொன்னபடி யவனை யறியக்கடவன் என்று கருத்து. முக்தருக்கு ஜ்ஞாநா நந்தங்களைத் தந்தவனாய், ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய் மித்யாஜ்ஞாந சூந்யமான ஜீவஸ்வரூப த்தை நியமிக்கிறவன் அறியத்தக்கவ னென்று முரைப்பர்.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி த்விதீயகண்டம்.

அத மாண்டூக்யோபநிஷதி த்ருதீயகண்டம்.

க. ஸோயமாத்மாத்யக்ஷரமோங்காரோதிமாத்ரம் பாதாமாத்ரா மாத்ராஶ்சபாதா அகார உகாரோமகார இதி॥ அ॥

౧. సోఽయమాత్మాధ్యక్షరమోంకారోఽధిమాత్రం పాదామాత్రా మాత్రాశ్చపాదా అకార ఉకారోమకార ఇతి॥ ౧॥

(ப - ம.) அக்ஷரே அதிமாத்ரே - அக்ஷரங்களிலும், மாத்திரைகளி லுமிருக்கிற, ஸ ஓங்கார: - நாதஸ்வரூபமான அந்த ஓங்காரமானது, அயம் ஆத்மா - இந்த பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கத் தக்கது, அகார: உகார: மகார: இதி - அகர உகர மகர நாதங்களாகிற, மாத்ரா: மத்ரைகள், பாதா: - நாலம்சங்கள், பாதா: - அம்சங்கள், மாத்ரா: - நாலுமாத்திரைகள்.

ரங்க-ஹா. அவ்வாத்மா அக்ஷரரூபத்தா லோங்காரமாகிறது. மாத்திரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு அகார உகார மகார ரூபமாய் பாதங்களாகிறது. பாதங்களே மாத்திரை கள் மாத்திரைகளே பாதங்கள்.

ரா-ஹா. அக்ஷரஸ்வரூபமாயும் மாத்ராஸ்வரூபமாயு மிருக்கிற ப்ரணவ மென்கிற ஓங்காரமானது, பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கத்தக்கது. ஏனென்றால் பரமாத்மாவுக்கு பாத ங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த வாஸுதேவர்கள், ப்ரண வத்தின் மாத்திரைகளாகிய அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் இவைகளுக்குப் பொருளா யிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் அந்நால்வரும் நாலு மாத்திரைகளாக த்யாநிக்கத்தக்கவரா வர். நாலுமாத்திரைகளையு மந்நால்வராக த்யாநிக்கலாம். பரமாத்மாவினுடைய பாதங்க

னாகச் சொல்லப்பட்ட அந்நால்வருக்கும் மாத்திரைகளென்கிற அகாரம் உகாரம் மகாரம்
நாதங்களாகிற இந்நாலுக்கும் பேதமின்றி த்யாநிக்கப்படும். ஆகையால் ஸங்கர்ஷணர்மு
தலிய நாலு பாதங்களையுடைய பரமாத்மாவுக்கும் அகார முதலிய நாலுமாத்திரைகளை
யுடைய ப்ரணவத்திற்கு மபேதமாக த்யாநம் கூடும் ஆகையால் ப்ரணவத்தை பரமாத்மா
வாக த்யாநிக்கலாமன்றோ. ஆக ப்ரணவத்தில் ப்ரம்மமென்று த்யாநத்தையும், ப்ரணவ
மாத்திரைகளாகிய அகார முதலிய வர்ணங்களில் ஸங்கர்ஷணர் ப்ரத்யும்நர் அநிருத்தர்
வாஸுதேவர் என்கிற த்யாநத்தையும் செய்யவேணுமென்று விதித்தவாறு.

௨. ஜாகரிதஸ்தாநோ வைச்வாநரோ(அ)கார: ப்ரதமா மாத்ராப்தேராதிமத்வாத்வா
ஆப்நோதி ஹ வை ஸர்வாந் காமாநாதிச்ச பவதி ய ஏவம் வேத ||

౨. జాగరితస్థానో వైశ్వానరో௦కారః ప్రథమా మాత్రాఽఽప్తేరాదిమత్వాద్వాఽఽప్నోతి హ వై స
ర్వాన్ కామానాదిశ్చ భవతి య ఏవం వేద|| ౯||

(ப - ம்.) ஜாகரிதஸ்தாந: - ஜாகரணஸ்தாநத்தி லிருக்கிற, வைச்வா
நர: - வைச்வாநரனானவன், அகார: - அகாரமாகிய, ப்ரதமா மாத்ரா - ப்ர
ணவத்தில் முதல் மாத்திரை, ஆப்தே: - வியாபித்திருக்கின்றமையாலும்,
ஆதிமத்வாத் - ஆதியுடையதாகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படும்,
ய: ஏவம் வேத - எவனிவ்வாறு அறிவனோ, அவன், ஸர்வாந் காமாந் -
எல்லா இஷ்டங்களையும், ஆப்நோதி ஹ வை - அடைகிறானன்றோ, ஆதி: ச
பவதி - முதல்வனாயுமாகிறான்.

௱௦-ஹா. அங்கு விசேஷநியமம் கூறப்படுகிறது. ஜாகாரஸ்தாந முடைய வைச்
வாநரன் அகாரமாகிய முதல் மாத்திரை. அகரத்தால் எல்லாச் சொற்களுமாக்ரமிக்கப்
பட்டு நிற்கின்றமையாலும், ஆதியுடைத்தா யிருக்கின்றமையாலும், எல்லா வஸ்துக்களி
லும் வ்யாபித்து முதல்வனாயிருக்கிற வைச்வாநரனை முதல் மாத்திரை யென்று சொல்ல
த்தகும். இந்த ஸாத்ருச்யத்தா லகாரம் வைச்வாநரனைச் சொல்லுமன்றோ. பேருக்கும்
பொருளுக்கும் பேதமில்லை யென்று முன்னமே சொன்னோம். எல்லாச் சொர்க்களி
லும் அகாரம் வ்யாபித்திருக்கிற தென்பதில், "அகாரோவைஸர்வாவாக்" (அகரமே எல்
லாச் சொற்களும்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணமாகின்றது. வைச்வாநரன் வ்யாபித்திருப்ப
வனென்று, "தஸ்யஹவைதஸ்யாத்மநோ வைச்வாநரஸ்யமூர்த்தைவஸுதேஜா:" (இவ்
வைச்வாநரனே யுலகமெல்லாம்) என்கிற சுருதி விளங்கச் செய்கிறது. இவ்வாறறிந்த
வனுக்குப் பயன்கூறுகின்றது. எல்லா காமங்களையுமடைகிறான் எல்லோரிலும் முத
ல்வனாகிறான்.

௱௧-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயத்தையே விரித்துச் சொல்லுகிறது. முதல் மாத்
திரையாகிய அகாரத்தில் ஜாகரிதஸ்தாநமுடைய வைச்வாநரனென்கிற அநிருத்தனென்
று த்யாநம் செய்யவேண்டியது. அகாரமாக வைச்வாநரமூர்த்தியை த்யாநம் செய்வத
ற்குக் காரணமென்ன வென்றால்; வ்யாப்தியும், ஆதியாயிருக்கும் தன்மையும். அதாவது
அநிருத்தமூர்த்தி ஸமஸ்தஜகத்தையும் வ்யாபித்திருப்பதுபோல ஸமஸ்த சப்தத்திற்கு
மகாரம் காரணமாகின்றமையால் எல்லா சப்தங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கையும் எல்லாச்
சொற்களுக்கும் முதலான அகாரத்தா லநிருத்தன் போதிக்கப்படுகையும். இந்த ஸாத்
ருச்யத்தையறிந்து இவ்வாறு த்யாநம் செய்கிறவன் எல்லா இஷ்டங்களையுமடைகிறான்.
எல்லாரிலு முதல்வனாகிறான்.

௩. ஸ்வப்நஸ்தாநஸ்தைஜஸ உகாரோ த்விதீயா மாத்ரோத்கர்ஷாதுபயத்வாத்வா உத்கர்ஷதி ஹ வை ஜ்ஞாநஸந்ததிம் ஸமாநஶ்ச பவதி நாஸ்யாப்ரஹ்மவித்குலே பவதி ய ஏவம் வேத॥ ௧0॥

3. స్వప్నస్థానస్తైజస ఉకారో ద్వితీయా మాత్రోత్కర్షా దుభయత్వాద్వా ఉత్కర్షతి హ వై జ్ఞానసంతతిం సమానశ్చ భవతి నాస్యాబ్రహ్మవిత్కులే భవతి య ఏవం వేద॥ ౧౦॥

(ப-ம்.) ஸ்வப்நஸ்தாநஃ - ஸ்வப்நஸ்தாநத்தையுடையவனா யிருக்கிற, தைஜஸஃ - தைஜஸன், த்விதீயாமாத்ரா - இரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகாரஃ - உகாரம், உத்கர்ஷாத் - அதிசயத்தாலும், உபயத்வாத்வா - இரண்டு ரூபமாயிருக்கின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படுகிறது, யஃ ஏவம் வேத - யவனிதை யறிகிறானோ அவன், ஜ்ஞாநஸந்ததிம் - ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தை, உத்கர்ஷதி ஹ வை - அதிசயமாயடைகிறான், ஸமாநஃ ச பவதி - ஸரியானவனாகிறான், அஸ்ய குலே அப்ரஹ்மவித் ந பவதி - இவன் வம்சத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

ஶ0-ஸா. தைஜஸன் விச்வமூர்த்தியிலும்சிறந்தவனாகின்றமையாலும் அகாரத்திலு முகாரம் சிறப்புடையதாகின்றமையாலும்,தைஜஸன் விச்வமூர்த்தி ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவே தைஜஸமூர்த்தி யிருக்கின்றமையாலும், அகார மகாரங்களுக்கு நடுவில் உகார மிருப்பதாலும் ஸ்வப்நஸ்தாநத்திலிருக்கிற தைஜஸன், இரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகாரமாகிறான். இதை யறிந்தவனுக்கு பயன் கூறுகின்றது. ஜ்ஞாநஸந்ததி வளர்ந்து சிறந்தவனாவானிதை யறிந்த மகான். இவன்தன் தோழருக்குப்போலப் பகைவருக்கு மிஷ்டனாகிறான். ஆகையாலனைவருக்கு ஸமானனாகிறான். இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

ரா-ஸா. ஸ்வப்நஸ்தாநத்தி லிருக்கின்றமையால் தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரத்யும்நன் உகாரமாகிய இரண்டாவது மாத்திரையாகிறான். அதாவது இரண்டாவது மாத்திரையாகிய உகாரத்தில் தைஜஸனென்கிற ப்ரத்யும்நனென்று த்யாநம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணமென்ன வென்றால்; உத்கர்ஷமும், இரண்டாயிருக்கையும். அதாவது விச்வமூர்த்தி யென்கிற அநிருத்தமூர்த்தியைக் காட்டிலும் தைஜஸமூர்த்தி யென்கிற ப்ரத்யும்நமூர்த்தி சிறந்தவராவதுபோல அகாரத்திலு முகாரம் சிறந்திருப்பதும்; விச்வமூர்த்தி ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவில் தைஜஸமூர்த்தி யிருப்பதுபோல அகார மகாரங்களுக்கு நடுவிலுகார மிருப்பதுமாம். விச்வமூர்த்தியை விட தைஜஸமூர்த்தி ஸூக்ஷ்மரூப முடையவராகையால் சிறந்தவராகிறார். ஆயினும், ஸகல குணங்களும் பூர்ணமாயிருப்பது கொண்டு ஸமாநர்களே யாகிறார்கள். அகாரத்திலு முகாரம் லயஸ்தாநமாகையால் சிறப்புடையதாகின்றது. அக்ஷரமாவதுகொண்டு ஸமாநமே யாமென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்குப் பயன்சொல்லுகிறது. இங்ஙனமறிந்தவன் சிஷ்யர் சிஷ்யருக்கு சிஷ்யர் எல்லாரும் ஜ்ஞாநவான்களாகி ஜ்ஞாநஸந்ததியால் சிரேஷ்டனாகிறான். இதர ஸந்தாநங்களிலுமிவன் ஸந்தாநத்தில் ப்ரம்மவித்யை யதிசயப்படுமென்று கருத்து.உயர்ந்தவரோடு தானுமுயர்ந்தவனாகின்றமையால் ஸமாநனாகிறான் இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் ஜநிப்பதில்லை,

௪. ஸுஷுப்தஸ்தாநꣳ ப்ராஜ்ஞோ மகாரஸ்த்ருதீயா மாத்ரா மிதேரபீதேர்வா மிநோதி ஹ வா இதꣳஸர்வமபீதிஶ்ச பவதி ய ஏவம் வேத॥ ௧௧॥

౪. సుషుప్తస్థానః ప్రాజ్ఞో మకారస్తృతీయా మాత్రా మితేరపీతేర్వా మినోతి హవా ఇదం సర్వమపీతిశ్చ భవతి య ఏవం వేద॥ ౧౧॥

(ப் - ம்.) 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌃 - ஸுஷுப்திஸ்த்தாநத்தையுடையனுன, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 - ப்ராஜ்ஞன், 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - மூன்ருவது மாத்திரையாகிய 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌃 - மகாரமாகிருன், 𑌮𑌿𑌤𑍇𑌃 - அளவிடப்படுகின்றமையாலும், 𑌅𑌪𑍀𑌤𑍇𑌃𑌵𑌾 - லயத்தையடைகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படுகிறது 𑌯𑌃𑌏𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦 - யவனிவ்வாறு அறிகிறனே அவன், 𑌇𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌮𑌿𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌹𑌵𑍈 - இவையெல்லாவற்றையு மளக்கின்ருன், 𑌅𑌪𑍀𑌤𑌿𑌃𑌭𑌵𑌤𑌿 - லயமுண்டாகிறது.

௫௦-ஹா. நெல்லு முதலியவைபடி மரக்கால் முதலிய வற்ருல் அளக்கப்படும்போது படிமுதலிய வற்றில் உள்ளே சேர்ந்து வெளியாகின்றன. அவைபோல விச்வதைஜஸமூர்த்திகள், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியில் லயகாலத்தில்லயித்து அதாவதுப்ராஜ்ஞமூர்த்திக்குள்சேர்ந்து உத்பத்திகாலத்தில் வெளியாகின்றமையால், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி விச்வ தைஜஸர்களை யளக்கிருப்போல் காணப்படுகிறது. அவ்வாறே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடித்து மறுபடியும் சொல்லும்போது அதாவது ‘ஓமோம்’ என்னும்போது முதலில் அகாரஉகாரங்கள் மகாரத்தில் புகுகிருப்போலவும்பின்பு மகாரத்தினின்று வெளியாகிருப்போலவும்தோற்றுகின்றமைகொண்டு மகாரம் அகார உகாரங்களை யளக்கிறதென்று சொல்லவழியிருக்கிறது. அளக்குங் காலத்திற்போல உள்ளே புகுந்து வெளிவருகின்ற ஸமாதிதோற்றுகையாலென்றறிக. ஆக இவ்வாறு ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, விச்வ தைஜஸமூர்த்திகளை யளக்கின்றமையாலும், மகாரம் அகார உகாரங்களை யளக்கின்றமையாலும், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி மகாரமாகிருன். அன்றியே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடிக்கும்போது மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும், ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ராஜ்ஞமூர்யதியில் விச்வ தைஜஸமூர்த்திகள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும் ப்ராஜ்ஞன் மகாரமாகிருன். இவ்வாறறிந்தவன் ஜகத்தையுள்ளபடி யறிகிருன். ஜகத்காரண ப்ரம்மஸ்வரூபனுயாகிருன், என்று வித்வானுக்கு பலம் கூறுகின்றது. முக்யமான ப்ரணவத்தையுபாஸிப்பது சிறந்ததென்று கூறுவதற்கு இவ்விடம் பயன் கூறப்பட்டதேயன்றி யிதற்குத் தனித்துப் பயனில்லை யென்று கொள்க.

௫௧-ஹா. ஸுஷுப்தி ஸ்நாதத்திலிருக்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞனென்கிற ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி மூன்ருவது மாத்திரையாகிய மகாரமாகிருன். மூன்ருவது மாத்திரையாகிய மகாரத்தில் ஸங்கர்ஷணனென்று த்யாநம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணம் யாதெனில் அளவும் லயமும். அதாவது ப்ராஜ்ஞன், அளவுகோலளவிடப்படும் பொருள்களைச் சேருவதுபோலவ்வோ வஸ்துக்களி லாத்மாவாகச் சேருகின்றமையால் ஸமஸ்தத்தையும அளவிடுவதுபோல, மகாரமும் எல்லைக்கல்போல அகார உகாரங்களுடைய எல்லையில் அதாவது கோடியில் நின்று இதுவரையில் அகார உகாரங்கள் இனி மேலில்லை யென்று எல்லைக்கல்லளந்து காட்டுவதுபோலவே யளந்து காட்டுவதும், ப்ராஜ்ஞனிடத்தில் ஸகல ஜகத்தும் லயிப்பதுபோல” மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் லயிப்பதுமாம். மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் முடிவுபெறுகின்றமையால், மகாரத்தி லகார உகாரங்கள் லயிக்கின்றன வென்று கூறப்பட்டதென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்கு பயன்வருமாறுகிறமத்தில் கூறுகின்றது. யவனிவ்விஷயத்தை யறிகிருனே அவன், இவ்வுலகத்தை யெல்லா மளவிட்டறிகிருன். பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் லயம்பெறுகிருன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ் மூன்று சுலோகங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஸாத்ருச்யத்தால் விச்வமூர்த்தி முதலிய மூன்று மூர்த்திகளையும் அகார முதலிய மூன்று மாத்திரைகளும் போதிக்கின்றமையால் போதகமாகிய சப்தத்திற்கும் போதிக்கப்படும் பொருளுக்கு மபேதமாகையால் மூன்று மாத்திரைகளும் மூன்று மூர்த்திகளென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம். த்யாநவிதியாக இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் பேதாபேத ஸூக்ஷ்மங்கள் இம்மூன்று சுலோகங்களுக்கு மிரண்டு மதபாஷ்யங்களையும் கமநத்துடன் படித்தால் நன்றாய் விளங்கும்.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

க. 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌃 𑌶𑌿𑌵𑍋𑌽𑌦𑍍𑌵𑌈𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦||

౧. అమాత్రశ్చతుర్థో౽వ్యవహార్యః ప్రపంచోపశమశ్శివో౽ద్వైత ఏవ మోంకార ఆత్మైవ సంవిశత్యాత్మనాత్మానం య ఏవం వేద య ఏవం వేద||

(ப-ம்.) 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 - அளவில்லாதவனாய்; 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 - வாகிந்திரியத்திற்கு கோசரியாதவனாய், 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌃 - ஸகலப்ரபஞ்சலயஸ்தாநமாய், 𑌶𑌿𑌵𑌃 - மங்களரூபனாய், 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌃 - த்வைதமில்லாதவனாய், 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 - நாலாவதுமூர்த்தியாயிருக்கிற, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - அந்தராத்மாவாகிய வ்யூஹவாசுதேவமூர்த்தி, 𑌏𑌵𑌂 - இப்படிப்பட்ட, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃𑌏𑌵 - ப்ரணவமேயாகிறான், 𑌯𑌃𑌏𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦 - எவனிப்படி யறிகிறானோ அவன், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினால், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - பரமாத்மாவை - 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 - அடைகிறான்.

𑌸𑌂-𑌸𑌾. வாக்கு மநம் இவற்றுக்கு கோசரமாகாமையால் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லவும் நினைக்கவுங் கூடாதஸ்வரூபமுடைய துரீயமூர்த்தியாகிய ஆத்மா, மாத்திரையில்லாதவனாகிறான். ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாகிறான். மங்களரூபியாகிறான். த்வைதமில்லாதவனாகிறான், அதாவது பேதமில்லாதவனாகிறான். ஓங்கார்ஸ்வரூபியாகிறான். இவ்வாறு ஓங்காரத்யாநம் செய்கிறவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட மூன்றுமாத்திரைகளுடைய ப்ரணவமானது மூன்று பாதங்களுடைய ஆத்மாவேயாம். இவ்வாறறிந்தவன் தன்னாலே தன்னைச் சேருகிறான். பரமாத்மைக்யத்தைப் பெறுகிறானென்றவாறு. பரமாத்மாவுக்கு மிவனுக்கும் பேதமில்லாமையால் தன்னைச் சேருகின்றானென்றது. பரமார்த்தத்தை யறிந்தவர், ஸம்ஸாரபீஜமாகிய மூன்றாவது ரூபத்தைநீக்கி ஆத்மாவில் ப்ரவேசித்தமையால் மறுபடியுண்டாகிறதில்லை. துரீயமூர்த்தி ஸம்ஸாரபீஜமாகாமையாலெ

ன்க. கயிற்றையும் பாம்பையும் விவேகித் தறிந்தவனுக்கு கயிற்றில் லயித்த பாம்பு மறுபடியும் பிறக்குமோ; புத்தியில் ஸம்ஸ்கார மழிந்தபின்பு முன்போல மறுபடியும் ஸர்ப்பப்ரமம் தோற்றாதன்றே. உத்தமாதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்காயின் இந்த ப்ரணவம் உபாஸநம் செய்கிற மகிமையால், நல்லறிவுகூடி நல்நடத்தையி லிழிந்து ஸந்யாஸிகளாய் மாத்திரைகளுக்கும் பாதங்களுக்கும் ஸாமாந்யத்தை யறியும்படியாக, ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதநமாய் ஆலம்பநமாகின்றது. இவ்விஷயங்களின் ஸூக்ஷ்மம் கௌடபாதகாரிகையில் வெளியாகும்.

ரு-ஹா. அளவற்ற மகிமை பொருந்தியவனாகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி கருமேந்திரியம் ஜ்ஞாநேந்திரியம் முதலிய வற்றிற்கு விஷயமாகாதவனாயிருக்கிற ஆத்மாவாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி நாலாவதாகிய நாதத்திற்குப் பொருளாகிறான். ஓங்காரத்தி லேகதேசமாகிய நாதரூபியாகிறானென்றவாறு. அகார உகார மகாரங்களுக்குமேல் நாதமாகையால் நாதம் நாலாவதாகிறது. ஸமஸ்தப்ரணவத்தின் பொருளாகிய பரவாஸுதேவமூர்த்திக்கும் வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்திக்கு மதிகபேதமில்லை யென்று காட்டுவதற்கு, நாதத்தின் பொருளாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தியை ப்ரணவமே யென்றது. இவ்வாறு அநிருத்தன் ப்ரத்யும்நன் ஸங்கர்ஷணன் வ்யூஹவாஸுதேவன் பரவாஸுதேவன், இவர்களாக அகார உகார மகாரநாத ஸமஸ்தப்ரணவங்களை யுபாஸிக்கிறவர்கள் பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினால் அந்த உபாயத்தினாலே கிரமத்தில் அந்த பரமாத்மாவையே சேருகிறார்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்வுபநிஷத்தில் ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரத்தைக்கொண்டு பரமாத்மத்யாநம் செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரணவமானது அகாரம், உகாரம், மகாரம், என்று மூன்று வர்ணங்களையுடையது. இம்மூன்றெழுத்தும் சேர்ந்து 'ஓம்' என்று ஓரெழுத்தாயிருக்கிறது. இதிலடங்கிய மூன்றெழுத்தையும் தனித்தனியே த்யாநித்து ஒன்றுசேர்த்தும் த்யாநிக்கவேணும். தனியே த்யாநிக்கும்போது அகாரத்தை, விச்வமூர்த்தி, என்றும், உகாரத்தை, தைஜஸமூர்தி, என்றும், மகாரத்தை ப்ராஜ்ஞமூர்தி யென்றும் த்யாநிக்கவேண்டும். அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா ஒருவரேயாயினும் அவர் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றமையால் மாயா ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகிய இந்த சரீரத்திலு மிருக்கின்றார். இந்த சரீரத்தில் ஜாகரஸ்தாநமென்றும் ஸ்வப்நஸ்தாநமென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாநமென்றும் ஸ்தாநங்களுண்டு. அந்தந்த ஸ்தாநங்களில் ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு அந்தந்த நாமங்கள் அந்த ஒரு பரமாத்மாவுக்கே கிடைத்திருக்கின்றது, ஆகையால் விச்வரென்றும் தைஜஸரென்றும் ப்ராஜ்ஞரென்றும் பரமாத்மாவுக்கு நாமங்களுண்டா யிருக்கின்றன. ஜாகரஸ்தாநத்தி லிருக்கின்றமையால் விச்வமூர்தியென்றும், ஸ்வப்நஸ்தாநத்திலிருக்கின்றமையால் தைஜஸமூர்த்தியென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாநத்திலிருக்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியென்றும் பெயராயிற்று. இப்படி த்யாநிப்பது பரமாத்மாவே எல்லாமென்கிற தத்வஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாநத்திற்கு அங்கமாகிறது. ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாநமாவது அகார உகார மகாரங்களை யொன்றுசேர்த்துச் சொல்லுவதினாலுண்டா

கிற ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரத்தில் அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா என்கிற த்யானம். அதாவது ப்ரணவமே பரமாத்மா என்கிற த்யானம். அகண்ட பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே துரீயமென்கிறது. இந்த த்யானத்தால் அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி ப்ரபஞ்ச ப்ரமம்கழிந்து பரமாத்ஸ்வரூபத்தில் லயம்பெற்று பரப்ரம்மமென்கிற அந்த ஸ்வரூபத்தோடு அபேதமாய் விடுகிறான். பின்பிவனுக்கு ப்ரபஞ்சப்ரமமும் ஸம்ஸாரதுக்கங்களுமில்லை நித்யாநந்த சித்ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறானென்று சங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம்.ப்ரணவமென்கிற அக்ஷரத்தை த்யானிக்கும்படி இவ்வுபநிஷத்து விதிக்கின்றது.அதாவது பரமாத்மாவென்றும் பரப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்படுகிறநாராயணநாமமுடைய பகவான். பரவ்யூஹரூபத்தா லைந்துரூபியாயிருக்கிறான். பரத்தில் பரவாஸுதேவமூர்த்தியென்று ஒரு ரூபத்தையும் வ்யூஹத்தில் வாஸுதேவமூர்ததி ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ப்ரத்யும்நமூர்த்தி அநிருத்தமூர்த்தி என்று, நான்குரூபத்தையு மடைந்திருக்கிறாரென்றவாறு. இந்த மூர்த்திபேதங்கள், திருமேனி பேதத்தாலும் கல்யாணகுணங்களின் ப்ரகாசம் அப்ரகாசம் இவைகளாலு முண்டாயின. ஸங்கர்ஷணாதி மூர்த்திகளுக்கு வ்யூஹமென்றும் பரவாஸுதேவனுக்கு பரமென்றும் திருநாமம். இந்த பரவாஸுதேவ மூர்த்தியில், ஸகல கல்யாணகுணங்களும் பூர்ணமாய் ப்ரகாசிக்கின்றமையால் இந்த மூர்த்தி ப்ரதாநமூர்த்தி. மற்ற நாலுமூர்த்திகளும் இந்த மூர்த்தியிலிருந்து வெளியாகி சிலசில குணங்கள் ப்ரகாசிக்கும்படி விளங்குகின்றார்கள். ஆகையாலிந்நால்வருமந்த பரவாஸுதேவனுடைய அம்சங்களாகிறார்கள். ஆகவே இந்நால்வரையு மந்த பரவாஸுதேவனுடைய நான்குபாதங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆக இந்நால்வராகிய நாலுபாதங்களை யுடையவனந்த பரவாஸுதேவனாகிய பரமாத்மா. இந்த பரவாஸுதேவ மூர்த்திக்கு எப்போதும் அந்தர்த்தாநம் கிடையாது. மற்ற நாலு மூர்த்திகளுக்கும் பரவாஸுதேவனிடத்தி லந்தர்த்தாநமுண்டு. இந்த அந்தர்த்தாநத்தையே லயமென்றும் சொல்லுகிறது. இவ்வாறு பரவாஸுதேவ மூர்த்தியினிடத்தி லிருந்து ஆவிர்பவித்து அந்தர்தாநத்தை யடைகிற இந்நால்வரில் வ்யூஹவாஸுதேவனைத் துரீயனென்றும் ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியை ப்ராஜ்ஞனென்றும் ப்ரத்யும்நமூர்த்தியை தைஜஸனென்றும் அநிருத்தமூர்த்தியை, விச்வன் அல்லது வைச்வாநரனென்றும் இவ்வுபநிஷத்து பேசுகின்றது. அநிருத்தமூர்த்தி ஜாகரதசையோடு கூடிய ஜீவாத்மாவை நியமிக்கிறான் ஆகையாலே விச்வமூர்த்தி என்று சொல்லப்படுகிறான். ப்ரத்யும்நமூர்த்தி ஸ்வப்நதசையோடு கூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆகையாலே தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ஸுஷுப்தி தசையோடுகூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆகையாலே ப்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறான். வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி இம்மூவரிலும் விலக்ஷணனாகையாலே துரீயனென்று சொல்லப்படுகிறான்; என்று பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து, ப்ரணவம், அகாரம் உகாரம்

மகாரம் நாதம் இவற்றையுடையதா யிருக்கிறது. நாதமாவது-ஒலி. இந்நாலையும் நாலுமாத்திரைகளாக அறிந்துகொள்க. ஆக ப்ரணவம் நாலுமாத்திரை யுடையதாயிற்று. ஆக இந்நாலுசேர்ந்து ஓமென்று ப்ரணவமாகிறது. இவ்வாறு நாலாகப் பிரிந்திருக்கிற ப்ரணவ மாத்திரைகளுக்கு வ்யஸ்த ப்ரணவமென்றும், ஒன்றுசேர்ந்த ஓமென்கிற எழுத்துக்கு ஸமஸ்த ப்ரணவமென்றும் பெயரென்றுப்ரணவ ஸ்வரூபத்தை யறிந்து, அங்கங்கு சொல்லப்பட்ட ஸாத்ருச்யங்களைத் தெரிந்துகொண்டு முதல் மாத்திரையை அதாவது அகாரத்தை அநிருத்த மூர்த்தியாகவும், இரண்டாவது மாத்திரையை அதாவது உகாரத்தை ப்ரத்யும்ந மூர்த்தியாகவும், மூன்றாவது மாத்திரையை அதாவது மகாரத்தை ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியாகவும், நாலாவது மாத்திரையை அதாவது நாதத்தை வாஸுதேவமூர்த்தியாகவும் ஸமஸ்த ப்ரணவத்தை அதாவது ஒன்றுசேர்ந்த ப்ரணவத்தை பரவாஸுதேவ மூர்த்தியாகவும் த்யாநித்து ஹ்ருதயத்தில் நித்தியபாவனை செய்யக்கடவன். இவ்வாறு த்யாநம் செய்தவன் அந்த பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினால் க்ரமத்தில் அதாவது முதலில் அநிருத்த ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று பின்புப்ரத்யும்நஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று, அதின்பின், ஸங்கர்ஷண ஸாயுஜ்யத்தைப்பெற்று பின்பு வ்யூஹ வாஸுதேவ ஸாயுஜ்யம் பெற்று அந்தத்தில் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவ ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று புநராவ்ருத்தியின்றி பரப்ரம்மாநந்தத்தை யநுபவிக்கிறான் என்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்தின் கருத்து. மற்ற பேத ஸூக்ஷ்மங்களை யிங்கு சொன்ன படிகளுக்கு விரோதமின்றி ஸூக்ஷ்மபுத்தியா லந்தந்த சுலோக வ்யாக்யாநங்களில் கண்டுகொள்க. யஏவம் வேத, 'யஏவம் வேத, என்று இரட்டித்துச் சொன்து இவ்வுபநிஷத்து முடிந்ததென்று விளக்குவதற்காம். இதுநிற்க; இவ்வுபநிஷத்தின் கருத்தை அத்வைதமதத்தில் சங்கராசாரியருக்கு முற்பட்டவராகிய கௌடபாதாசாரியரென்கிற ஒரு பண்டிதர், அத்வைதமதத்திற் கநுகூலமாக அனேக சுலோகங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த சுலோகங்களுக்கு கௌடபாதகாரிகை என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். கௌடபாதகாரிகை என்று அந்த சுலோகங்களுக்குக் கரரணப்பெயராகின்றது. காரிகை என்றால் சுலோகமென்று பொருள். அந்த சுலோகங்களை நான்கு ப்ரகரணமாகப் பிரித்திருக்கின்றார். முதலாவது ஆகம ப்ரகரணம், இரண்டாவது வைதத்ய ப்ரகரணம் மூன்றாவது அத்வைத ப்ரகரணம் நான்காவது அலாதசாந்திப் ப்ரகரணம். இந்த ப்ரகரணங்களில் ஆகம ப்ரகரணமானது மாண்டூக்கியோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிற விஷயங்களை யதிகமாகக் கலந்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கொடபாதகாரிகைகளுக்கு நாலு ப்ரகரணங்களுக்கும் சங்கராசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கு தனியேசங்கராசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லை. கௌடபாத காரிகைகளில் முதல்ப்ரகரணத்திற்கு பாஷ்யம்செய்யும்போது மாண்டூக்யோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்

யாநம் செய்துவிட்டார். இவ்வாறு மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கும் கௌடபாத காரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்திற்கும் கலந்து கலந்து வ்யாக்யாநம் செய்யப் பட்டிருக்கின்றமையால் பலர் கௌடபாத காரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தை யும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தே என்று ப்ரமிக்கிறார்கள். சுமார் இருநூறு வருஷத்திற்கு முன்னிருந்த கூரநாராயணமுனி, என்று பெயருடைய விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரொருவர் கௌடபாதகாரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக எடுத்துக்கொண்டு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். ஆயினும் நாம் அந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்றே நினைக்கவேண்டி யிருக்கிறது. அத்வைத மதாசாரியராகிய சங்கராசாரியரும், அத்வைதமதத்தில் சிறந்த பண்டிதராகிய ஆநந்தகிரி ஆசாரியரும் அந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்றும் கௌடபாத காரிகையில் ஆகம ப்ரகரணமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலும் விசிஷ்டாத்வைத மத பண்டிதராகிய இரங்க ராமாநுஜமுனி மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்தவர் இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்யாமையாலும் மற்றும் சில காரணங்களாலு மென்றறிக. ஆயினும் சில விடங்களில் முன்னோர் செய்த க்ரந்தங்களில் அந்த காரிகைகளை ப்ரமாணமாக எடுத்திருப்பதால் ஸந்தேகத்திற் கிடமுண்டு. புத்திமான்கள் உண்மையை யாராய்ந்துகொள்வர். ஆகவே இவ்வளவே மாண்டூக்யோபநிஷத் தென்று இவ்வளவுக்கும் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தில் கலந்திருக்கிற மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் சங்கரபாஷ்யத்தையும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தையும், அந்தந்த சுருதிகளின்கீழ் எழுதினோமென்றறிக.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி ப்ரதம: கண்ட:.

மாண்டூக்யோபநிஷத் ஸமாப்தா.